

Nakladatelství Mare-Czech představuje titul:

Josef Blecha

Mrtvá v lužním lese

počet stran 156

vazba brožovaná, 150 x 122 mm

běžná cena 199 Kč včetně DPH,

ISBN 978-80-88215-16-5

V nakladatelství Mare-Czech

v edici L&N

vyšlo v dubnu 2018

Distribuci zajišťuje Kosmas, s. r. o.

V lužním lese u Kolína, na břehu Labe, je náhodně nalezena mrtvola mladé ženy, která zde leží už mnoho dní. Kriminální policie z Kolína pod vedením kapitána Pavla Vidrny marně pátrá po její totožnosti a způsobu, jak byla na místo nálezu dopravena. Po několika dnech pátrání se případ „mrtvé z lužního lesa“ začíná objasňovat a pátrání se rozšíří i do Německa. Nakonec Vidrna a jeho tým dotáhnou případ k překvapivému rozuzlení.

Josef Blecha

(* na konci první poloviny minulého století v Jičíně), po ukončení Vysoké školy chemicko technologické v Praze pracoval jako vedoucí v chemických laboratořích, po roce 1990 změnil výrazně profesi a až do odchodu do důchodu byl ředitelem Úřadu práce v Kolíně.

Své první literární pokusy uplatňoval psaním krátkých cestopisů do populárních časopisů o svých plavbách po vnitrozemských vodních cestách. Tato detektivní novela je jeho prvotinou.

Jeho manželka Ludmila je praktickou lékařkou, mají dva syny a čtyři vnoučata. Již více než čtyřicet let žijí v Kolíně.

Ukázka:

Ve čtvrtek ráno začal kapitán Pavel Vidrna opět vyřizovat běžné záležitosti, vyplývající z jeho funkce šefa kriminálky. Spíše chtěl zkontrolovat, jak jeho spolupracovníci pokročili v záležitostech, které jim předal k dokončení, aby si uvolnil ruce pro tenhle zapeklitý případ. Možná se běžnou agendou zabýval i proto, aby trochu oddálil prostudování zprávy od techniků. Věděl, že se toho nezbaví, ale něco mu napovídalo, že se moc nedozví. Hlavně to, jak se mrtvá dostala do propustku u Labe, kdo ji tam umístil a kde bylo místo činu, o totožnosti a motivu činu ani nemluvě. Taky se mu na stole nahromadila nějaká pošta, na první pohled zbytečná, kterou přesto musel urgentně vyřídit. I tohle patří k práci policejního vyšetřovatele, a to když je ke všemu šéfem kriminálky. To potom administrativní povinnosti narůstají geometrickou řadou a zabírají mu ... kolik procent času, to si ani ve snu netroufne říci.

A potom, po dvou hodinách studování zprávy od techniků, když se k ní konečně dostal, se jeho obavy, že ani ta nepohne s jejich vyšetřováním kupředu, splnily a cítil se jako na začátku maratonu. Zprávu mu předal Klíma, ale bez jakéhokoliv komentáře; asi ho nechce ovlivnit svými závěry. I když po pravdě řečeno, k žádným důležitým poznáním taky určitě nedospěl. Kdyby ano, určitě by se s nimi pochlubil.

Zpráva byla velmi obsáhlá, všechna chvála práci techniků. Byla doprovázena asi třemi tucty velkých fotografií. Ty zatím odložil stranou, protože si místo nálezu dobře prohlédl už v sobotu. A fotografie různých předmětů, nalezených na místě činu, ho zatím moc nezajímaly. Ale hlavně tam byl identikit mrtvé. Ten v téhle chvíli potřebovali ze všeho nejvíce – a už ho použili. Technici prozkoumali, co se dalo, našli i ten starý bicykl – měl přeci dobrý úmysl to zjistit a má z toho v Praze možná jen posměch.

Co tedy zpráva obsahovala? Opět si dělal obvyklé poznámky pro své pozdější použití. A co z toho pro něho vzniklo, ta jeho vidrnovská varianta?

Nic moc – ale nemá důvod být k práci techniků kritický, ti stopy netvoří, pouze je hledají, zajišťují a vyhodnocují, a co zjistí, předají vyšetřovatelům a v duchu si říkají: „A teď se, milý vyšetřovateli, ukaž, jak jsi ty naše super výsledky použil ... a hlavně nekritizuj, že jsme něco opomněli, my jsme vždycky velmi pečliví!“

Tak co tedy Vidrna a spol. použijí k dalšímu pátrání?

Zpráva laboratoře o zjišťování na místě nálezu mrtvé z lužního lesa z 9. října:

- přesný popis polohy mrtvé – ležela v propustku na břehu Labe – je připojen podrobný náčrt umístění v trubce, včetně rozměrů trubky

„Ale to jsem taky viděl na vlastní oči. Techniky pouze nezaujala zvláštní poloha mrtvé. Musím si ty fotky, zvláště fotky mrtvé, ještě podrobně prohlédnout.“

- mrtvá tam byla dovlečena z potahové stezky podél Labe, na svahu se zachovaly nejasné stopy vlečení a nejasné stopy po vtahování mrtvé do trubky. Jak se dostala na stezku, to se zjistit nepodařilo. Mnoho stop překrylo více než čtrnáctidenní padání listů a taky občasné deště. Z těchto nalezených stop se nedalo vyčíst nic konkrétního.

„Základní informace, kterou potřebuji znát! Zjistím to někdy? To by měla být jedna ze základních informací! Důležitá poznámka: jak se mrtvá dostala na místo nálezu? To bude asi základní výchozí údaj pro další vyšetřování.“

- byly prozkoumány všechny příjezdové cesty k místu nálezu oběti, ale nenašly se žádné stopy, které by mohly objasnit vysvětlitelný způsob související s dopravou mrtvolky k místu nálezu. Především se jednalo o nenalezené stopy jakýchkoliv automobilových pneumatik či jiných způsobů pozemní přepravy.

„Takže zatím nevíme, jak se tam mrtvola dostala. Jak to zjistit? A jaké jsou možnosti takovou mrtvolu přepravovat? A jak to může být náročné?“

- prozkoumáno bylo širší okolí nálezu, a to i detektorem kovů, našlo se několik zajímavých předmětů, jako staré plechovky, letitá sekera jako pozůstatek po nějakých zapomětlivých dřevorubcích, atd., ale nic, co by alespoň nepatrně mohlo prokazatelně souviset s případem. V laguně nedaleko místa nálezu mrtvé byl nalezen starý bicykl, který s případem nesouvisí.

„Ještě že jsem od toho moc neočekával. Kam se podělo oblečení, boty a šperky mrtvé? Kam se popř. poděl obal, ve kterém byla mrtvola přenášena? Pokud tomu tak bylo! Ano, to jsou ty nejdůležitější otázky, na které je potřeba hledat odpověď. Je ještě něco dalšího ke zkoumání ohledně stavu mrtvé a místa činu?“

- na těle mrtvé, ani v jejím okolí, se nenašly žádné biologické stopy druhé osoby a ani stopy po prostředí, kde byla případně umístěna před přenesením do propustku

„Ale stejné konstatování bylo i ve zprávě patologa. Zase nic! Pravděpodobně místo jejího umístění a předešlého pobytu bylo bez nějaké výrazné charakteristické kontaminace.“

- žádné stopy nenaznačují nic o identitě oběti

„To je úplně nejhorší konstatování, jaké může být. Bez identity se neheme...“

A zpráva samozřejmě obsahovala ještě mnoho dalších údajů, které mu neposkytovaly sebemenší podnět pro další pátrání. Přesto pocítil nutkání zavolat šéfovi techniků a poděkovat mu za dobrou práci. Především mu mu-

sel vyjádřit obdiv nad pořízením docela koukatelného obrázku oběti. A to v té chvíli netušil, že jeho pomoc bude zanedlouho potřebovat pro další zkoumání místa nálezu. Ale to zavolání a poděkování bylo víceméně zdvořilostní – s takovým člověkem, myšleno Karasem, je dobré udržovat přátelský kontakt.

Privolal svého zástupce, vlastně teď spíše parťáka v tápání, poručíka Jana Klímu, aby si dohodli další postup a zvážili, zdali by k řešení případu neměli přizvat i některého dalšího kolegu – holt týmová práce je týmová práce. Ale to by asi u šefa neprošlo. A taky by pro něho vlastně neměli žádnou práci. Zatím stačilo, že v tom tápali sami. Proto tenhle nápad zavrhl tak rychle, jak znenadání vznikl.

Honza vstoupil do kanceláře jako duch a beze slova očekával příští ... příští rozkazy? Ale jedním okem stále mrkal na malou igelitovou tašku, ve které měl asi svačinu. Že by očekával prodlouženou poradou, nebo spíš delší úkolování, při kterém by mohl dostat neukojitelný hlad? Na tyhle Klímovy manýry si už Pavel zvykl, a tak tu tašku velkoryse přehlédl. Možná i proto, aby i on sám nedostal hlad.

„Takže,“ začal pozvolna Pavel, „z těch zpráv moc moudří nejsme ... doufám, že jsi je prostudoval důkladně. Jestli se během čtvrtka a pátku nic převratného nestane, mám pro tebe práci na sobotu. Vezmeš si pár obrázků mrtvé a obejdeš nejbližší obce a chatové osady a vyptáš se lidí, jestli nějakou takovou ženu v kritické době, nebo někdy jindy, neviděli. A dopředu ti říkám, že ta sobota není za trest, ale protože jen tak můžeš zastihnout co nejvíc lidí doma. Je tam v okolí dost luftáků, a ti by mohli být všímavější, než místní. Musím říct, že si od toho mnoho neslibuju, ale přesto si na tom dej záležet. Zvládneš to sám?“

„Jasně! Budu tam lítat od rána do večera...“ snažil se Honza potvrdit své nadšení a odhodlání splnit zadaný úkol.

Vidrna se ještě pokusil povzbudit Honzu stručným zdůvodněním, proč ho tam vysílá samotného: „Víš, zavrhl jsem možnost, že by tam v té oblasti běhalo deset uniformovaných policajtů s fotkou a otravovali místní, když výsledek je tak nejistý.“

Z rozhovoru bylo zřejmé, že Honzovi tenhle úkol moc nevádí. Určitě to vezme jako zpestření soboty, kterou by stejně trávil doma a sám. Má prý být docela hezké počasí, tak proč ne. Projede to sportovně, na kole, bude to rychlejší.

Za čtvrtek a pátek opravdu k ničemu nedošlo. Oba kriminalisté vyplnili čas čekání vyřizováním běžných záležitostí, kterých nebylo taky zrovna málo. Přemýšlet o tomto případu byl kapitán Vidrna ochoten pouze tehdy, když musel pro tiskovou mluvčí – pro regionální média – napsat podklady pro zprávu do novin a uvolnit k uveřejnění obrázek pohřešované. Byl přesvědčen o tom, že tisku to udělá dobře... Bude se podílet na vyšetřování. A za odměnu bude mít potom tisk čerstvé informace přímo od pramene. Tisková zpráva byla pro něho určitým osvobozením. Nedej bože, že by někdo chtěl pořádat tiskovou konferenci. Tiskové konference v podobných případech mohou skončit jen rozpaky: rozpaky kriminalistů, že zatím nic nemají ... a rozpaky novinářů, že potom nevědí, o čem psát. Tak proč se vzájemně vystavovat podobným traumatům. Nebylo by to poprvé, co by takovou situaci zažil.

Takže takhle pro oba skončil – nebo teprve skončí, pracovní týden, vlastně skoro kalendářní týden od nálezu mrtvé v lužním lese. I když zatím neměli ani stín možného řešení případu, neměli důvod podléhat panice, nebo ji dokonce šířit. Vždyť panika se šíří sama – a ráda a rychle.

Sobotu trávil Vidrna na zahradě u svého rodinného domu na předměstí Kolína. Už delší dobu ji zanedbával a zahrada potřebovala podzimní údržbu spojenou s přípravou na zimní období. „Podaří se mi do začátku zimy vyřešit tenhle prapodivný případ?“ I když se snažil práci na zahradě nešidit, stále mu myšlenky utíkaly k případu, listí hrabal téměř bezmyšlenkovitě a na systematický úklid a rytí záhonů neměl ani pomýšlení. A při sobotním rodinném obědě se tvářil, jako by na něco stále čekal. Tvářil se tak nepřístupně, že nikdo z rodiny se ho neodvažoval na něco zeptat. Věděli, že by jim stejně nechtěl, nebo nemohl, nebo vlastně neměl co říct. To neměl ve zvyku, ani když šlo o banální případ ... prostě rodinu do svých starostí nezatahoval. Ohledně své práce byl tak uzavřený, že někdy měl pocit, že ani děti si plně neuvědomují, že pracuje u policie. Snad jen to, že jeho pracovní doba byla jaksi značně nepravidelná a doma ho moc nevidaly.

Dočkal se pozdě odpoledne, když se u něho zastavil Honza Klíma na svém bicyklu, aby mu poreferoval o výsledcích svého obcházení, vlastně objíždění, obyvatel obcí a chatových osad v okolí místa nálezu mrtvé. Tvářil se neurčitě, zato jeho stručné sdělení bylo jasné: nic. Nikdo z dotázaných si na něco mimořádného nevzpomněl. Nikomu žena z fotky nic neříkala. Dokonce byl překvapen, že taková událost nezpůsobila v okolí moc velké pozdvižení a lidé se o ni téměř nezajímali. Všichni jistě měli spoustu starostí s podzimními pracemi a neměli čas pozorovat okolí svých domků či svých víkendových chat. Ale pozorovali by své okolí, kdyby neměli ty podzimní zahrádkářské či chatařské starosti? Třeba by měli starosti letní nebo jarní.

„Hele, všichni oslovení, a fakt jich nebylo málo, však mě znáš ... řekli, že jim podoba ženy na obrázku nic neříká, že v tu dobu a nikdy jindy žádnou takovou neviděli. A nezaregistrovali ani nic podezřelého, nic, co by narušovalo jejich obvyklou pohodu. A to jsem se snažil na ně netlačit a nenechat se odbýt, i když jsem je někdy otravoval u oběda,“ viditelně omluvně referoval o svém téměř celodenním pátrání Honza Klíma. „A když už mluvím o tom obědě, tak jsem dneska ještě neobědval.“